

TOMURCUK DERDİ

Filistin'in o kasvetli, gaza yorgunu, güneşin bile artık acıyarak doğduğu yeni bir güne, merhaba diyemeyecek kadar talihsizdi. Derme çatma, yaralılar için yapılmış bir sağlık ocağının koridorunda, karton bir kutu vardı. Kimse dikkat etmiyor, ayağına takılan aceleyle ve sinirle bir kenara itiyordu. Ağlayamayacak kadar takatsiz ve yorgundu. Erken doğmuştu Ümeyye... Annesi; İsrail askerlerinden kaçarken sancısı başlamış ve sağlık ocağının arka bahçesinde doğum yapmıştı. Yanında bulunduğu bir karton kutuya; yırttığı elbisesine sarıp koymuştu. Ve son gücüyle alından öpüp doğum odasının penceresinden içeri atmıştı.

Nihayet bir doktor fark edip kutuyu aldı ve içindeki garip bir hisle ve şefkatle açtı. Gördüğü inanılmazdı. Çok erken doğmuş küveze konup iyi bakılmadıktan sonra ölmek üzere olan bir bebek. Sarmalandığı bez parçasında kanla "Ümeyye" yazıyordu. Hemen bir koşu hastahaneye yetiştirdi. O da çok iyi biliyordu ki küvezler çok az ve yer yok. Dualar ederek getirmişti. Yeni doğan hemşiresi son anda bir yer açıldığını söylediğinde, hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Küveze yerleştirilip tedavisine başlandı Ümeyye'nin. Solgundu, çelimsizdi bedeni. İnsan dokunmaya korkardı bir yeri incinir diye. Titriyordu talihsiz melek. Doktor Erva itinayla bakıyordu Ümeyye'ye.

Kendini toparlamış, daha iyi görünüyordu. İlk kez güldüğünü gördü Ümeyye'nin. Sanki teşekkür tebessümüydü...Görev süresi bitmiş, Türkiye'ye dönüş hazırlıkları başlamıştı. Uzun çabalar sonucunda, Ümeyye'yi evlat edinmişti. Görevini ifa etmenin mutluluğunu, Ümeyye'nin varlığı bastırıyordu. Artık yaşamında yeni ve güzel bir sayfada kalem oynatmaya başlayacaktı...

Haftalar ayları, aylar yılları kovalıyor derken; Erva hanım gözbebeği, kıymetlisi Ümeyye'nin gözlerinde görme kaybı olduğunu öğrendi. Düşünceleri aklını tırmalıyor, gözlerinden yaş olarak akıtıyordu. Binlerce soruyla kendini yıpratıyor; çaresizliğin verdiği acıyla çözüm bulmaya çalışıyordu. Son anda aklına arkadaşı Buğlem geldi. O görme engelliler öğretmeni idi. Muhakkak yardımcı olacaktı. Hemen görüşmeye gitti. Birbirlerini görünce, önce muhabbet edip ardından Erva hanım konuya girdi. Buğlem hanım önce doktor Erva'yı sakinleştirdi. Ve sonra gayet rahat ve kendinden emin ses tonuyla:

-Şu an ki üzüntünü çok iyi anlıyorum. Ama bu sonucu değiştirmez. Şöyle bir bak öğrencilerime. Hepsi Ümeyye gibi yada daha da talihsiz. Ama hiçbiri bu durumun bir eksiklik olduğunu düşünmüyor. Bilakis bu durum onları farklı ve yaşlılarına göre daha maharetli kılıyor." Bu cümle Erva hanımı bir hayli şaşırtmıştı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi tüm azalarına nüksetmiş;bu nedenle ikinci bir açıklama yapmıştı Buğlem hanım:

-Şurada gördüğün beyaz bluzlu kız var ya, işte o dünya kung fu şampiyonu. Hislere dayalı bir spor olduğu için bu yönde çalıştı ve başardı. Yanındaki Avrupa matematik olimpiyatları üçüncüsü. Diğeri..." Lafını kesmiş konuşmak istemişti Erva hanım:

-Ben anlayacağımı anladım Buğlem. Bu çocuklar muhteşem. Demek senin dediğin maharet bunlar. Normal çocukların bile başarmakta zorlandığı şeyler, onların yaşamlarının bir parçası. Sen benim Ümeyye'ye de yardım edecek misin? O çok zeki bir kız."dedi Erva hanım, büyük bir istekle. Ömrünü böyle farklı ve mucize çocuklara adamış birisi geri çevirir miydi? Kabul etti tüm yüreğiyle.

Beş yaşından itibaren eğitimlere başlamıştı Ümeyye. Azmi ve zekası büyülüyordu Buğlem hanımı. Derslerinde başarılı olduğu kadar şiire de çok meraklıydı. Boş zamanlarında, şiirler okuyup şiir yazıyordu. Erva hanımı Safahat okurken dinler, ezberlemeye çalışırdı. Necip Fazıl, Nazım Hikmet... Erva hanımın okuduğu ne kadar şiir varsa, dikkatle dinler ezberlemeye çalışırdı. Ama Mehmet Akif başkaydı onun için. İdealini ve azmini örnek almıştı Ümeyye...

Ve nihayet Ümeyye zekası kadar güzelliğiyle de konuşulacak, bir genç kız olmuştu. Liseye gidiyor öğrendiği her yeni bilgiyi, evde kendi kendine tekrarlayıp ezberliyordu. Okul müdürünün anonsuna

kulak kesildi birden. Müdür anonsunda Mehmet Akif Ersoy'un anısına şiir okuma yarışması düzenleneceğini bildiriyordu. Heyecan basmıştı. Katılmalıydı mutlaka. Okul müdürünün odasına vardı. Ürkek ve bir o kadar istekli girdi odaya. Katılmak istediğini söyledi. Müdür pek de istemiyordu katılmasını, ama mecburen kabul etti .

- "Şiir okumak sadece ezberini göstermek değil; aynı zaman da dinleyeni etkilemeyi gerektirir. Biliyorsun değil mi?" demişti imalı şekilde. Müdürün ne demek istediğini anlamış ve bozulmadan:

-"Biliyorum elbet. Göz kontağı kurmaktan bahsediyorsanız siz hiç merak etmeyin ben yürek kontağı kurarım" dedi Ümeyye. Bu sözü kalbine işlemişti müdürün, biraz da utanmıştı.

Hemen çalışmalara başladı Ümeyye. Çok iyi okumalıydı. Sanki Mehmet Akif'e okuyacak gurur duyacaktı kendisiyle. İki hafta ne çabuk ta gelmişti. Müdür yarışmaya götüreceği aracın önünde bekliyordu. Erva hanımın refakatinde geldi ve arabaya binip yarışma yerine gitmek için yola koyuldular. Kalbi ağzında mı kulaklarında mı atıyordu? Hiç bu kadar titrememişti. Ve sıra Ümeyye'ye gelmiş, anons edilen Ümeyye de ağır adımlarla sahneye varmıştı. Onu gören yarışmacılar önce şaşkınlıkla sonrada alaycı bir şekilde, aralarında fısıldaşmaya başladılar. Duyuyordu bunları Ümeyye; ama kimse Akif ile buluşmasını engelleyemezdi. Fon müziği başladı ve Ümeyye Akif'in Hakkın Sesleri şiirini okumaya ve hissetmeye başladı. Okudukça şevkleniyor Akif'in gözlerine bakıyordu. Bir tek Akif görebilirdi onun gönül gözlerini. Şiir bitti ve bütün salon Ümeyye'yi ayakta dakikalarca alkışladı. Herkesin yüreğini titretmişti. Az önce aleyhinde dedikodu yapan arkadaşları; şimdi de kıskançlık iğneleriyle örüyorlardı sözlerini. Erva hanım ayrı bir gururlanmıştı. Çünkü bu şiir lise zamanlarından ödül aldığı şiirdi. Sımsıkı sarıldı Ümeyye'ye. "Gururumsun, onurumsun, canımsın Ümeyye" deyip hıçkırıklara boğuldu. Sonuçlar açıklanacaktı. Ağar ağar konuşuyor; yarışmacıların heyecanına heyecan katıyordu sunucu. Ve işte o an.. Ümeyye birinci olmuş, bütün salon şaşkınlık, kıskançlık ve öfkeyle itiraz etmişti. Bu sonucu değiştirmede. Ümeyye birinci olmuştu ve üstadı onu alnından öpmüştü.

Bu başarı ardından gelecek başarıların sadece kıvılcımydı. Peşi sıra bir çok yarışmaya katılıyor, ödüllere yenilerini ekliyordu. Bu hiçbir zaman kibirlenmesine sebep olmamıştı. Zira bu Mehmet Akif'in özelliklerindendi. Yine bir başarılı yarışmanın ardından kıskançlığı kalbini körelten bir yarışmacı, Ümeyye'nin yanına yaklaşır:

-"Biliyorsun değil mi? Bizim gibi asla olamayacaksın. Sen eksik ve muhtaç bir kızsın. Başarım bizim gibi dört dörtlük olmayacak." demişti büyük bir kibirle ama Ümeyye'nin sakın tavıyla verdiği cevap muhteşemdi:

-"Ne kadar kibirli dursa da bardağın önünde eğilir çaydanlık. Öyleyse bu büyülenme niye? Bu kibir bu gurur niçin? Mütevazı ol , hatta bir adım bile geçme gurur kapısından. Bardağı insan, bunun için öper daima alnından der Erkin Vahidow." Bu cümleden sonra ne denebilirdi ki? Karşısındakinin şaşkınlığını ve yenedemediği öfkesini hissediyordu Ümeyye. Hafif bir baş selamıyla ayrıldı ordan. Eve geldiklerinde, Erva hanım öyle bir sevinçle ve gururla bakıyordu ki; en sonunda dayanamadı:

-"Ezberlemek için çok çalışmış ve zorlanmış olmalısın." dedi. Ümeyye manevi annesinin ellerinden tutarak:

-"Hayır çok kolaydı, zaten ezberimdeydi. Şaşıracaksın. Ama ben seni şiir okurken dinlerdim ve beni öylesine büyülerdi ki!. Hem sen demez miydin tomurcuk derdinde olmayan ağaç odundur diye. Bende tomurcuk derdine düştüm işte" deyip gülüşmeye başladılar.

Ümeyye hep tomurcuk derdiyle çalışmış ve farkını ayrıcalığa ve başarıya dönüştürmeyi bilmişti. onun için eksiklik değil; başarısının bir kamçısı olarak görmüştü görmeyen gözlerini...